

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr 1837 van 20 september 2007
in de zaak X/ IIde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Russische nationaliteit, op 14 juni 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van het geding ingediend op 11 januari 2007 met toepassing van artikel 235, §3, van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak

Het door verzoeker voorgehouden relaas van de feiten wordt door de Commissaris-generaal in de bestreden weigeringsbeslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde een etnische Tsjetsjeen uit Sjoesjia (Jamansu), Novolakskiy-regio (Dagestan) te zijn en in het bezit te zijn van de Russische nationaliteit. Bij het begin van de tweede Tsjetsjeense oorlog zou u samen met uw moeder en zussen op 14 september 1999 uit uw dorp gevlucht zijn. Uw vader zou achtergebleven zijn. Toen u een week later terugkeerde, zou u vernomen hebben dat uw vader met de Tsjetsjeense rebellen mee was vertrokken. Enkele weken later zouden de huiszoekingen begonnen zijn. Bijna

dagelijks zouden ze naar uw huis gekomen zijn op zoek naar uw vader. De laatste jaren voor uw vertrek uit Dagestan zou u in de winkel van uw moeder gewerkt hebben. Op 20 september 2005 zou er een feest geweest zijn voor uw jongere broer X. Toen u 's avonds met een vriend terug thuis kwam na een bezoek aan de moskee, zouden er rond tien uur 5 à 6 gemaskerde agenten zijn binnengevallen. Ze zouden vragen gesteld hebben over de verblijfplaats van uw vader en u zou zijn meegenomen. Toen u gearresteerd werd, zou uw broer X van het balkon geduwd zijn en hij zou zijn voet gebroken hebben. Tijdens uw opsluiting zou u verschillende keren zijn ondervraagd en gemarteld. Ze zouden u ook gevraagd hebben om documenten te ondertekenen maar dat zou u geweigerd hebben. Op 22 september 2005 zou u zijn vrijgelaten nadat uw moeder 200.000 roebel had betaald. Na uw vrijlating zou u naar uw tante in Baliyurt gegaan zijn. Daar zou u een maand à anderhalve maand verbleven hebben, onder meer om u te laten verzorgen, want u had een zware verkoudheid na uw opsluiting. Dan zou u van uw moeder vernomen hebben dat het rustiger was en terug naar huis gegaan zijn. Op 3 december 2005 zou uw moeder vernomen hebben dat er zuiveringsacties plaatsvonden in Balansu, een naburig dorp. Uit schrik om opnieuw opgepakt te worden, zou u dan op 4 december samen met X, een vriend van de familie, naar een vriend in Tsjantaoul gegaan zijn. Onderweg zouden jullie tegengehouden zijn door de politie. Aangezien u geen identiteitsdocumenten bij had, zouden ze u meegenomen hebben naar de ROVD van Kizilyurt. U zou verdacht zijn van terroristische activiteiten. Ze zouden u gezegd hebben documenten te ondertekenen, maar u zou dat geweigerd hebben. Op 7 december zou er dan een nepontsnapping zijn georganiseerd. U zou een uniform van een politieagent hebben aangedaan en zo onder begeleiding van een andere agent kunnen ontsnappen zijn. Uw moeder en X zouden 500.000 roebel betaald hebben voor uw vrijlating. Na uw vrijlating zou u nog naar huis gegaan zijn om een aantal spullen op te halen en op 8 december zou u rond 5 uur in de ochtend vertrokken zijn, samen met uw moeder en uw jongere broer. Onderweg naar België zou u nog één keer van auto gewisseld zijn. Op 14 december 2005 zou u dan in België zijn aangekomen. Op die dag vroeg u samen met uw moeder, X, asiel aan in België. U was in het bezit van uw geboorteakte, uitgereikt in Chasavyurt op 26 juni 1986. In februari 2006 zou u tevens vervoegd zijn door uw zus X (O.V. X). Deze laatste diende hier op 23 februari 2006 een asielaanvraag in.”.

Op 24 mei 2006 werd door de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus genomen.

2. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in zijn nota een exceptie van niet-ontvankelijkheid op omdat het verzoekschrift geen keuze van woonplaats in België vermeldt. Hij stelt immers dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid, de bepalingen zoals vermeld in artikel 39/69 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) moet bevatten en dat de vermelding van de gekozen woonplaats één van deze bepalingen is.

De Raad wijst er echter op dat de op straffe van nietigheid voorgeschreven vermeldingen van een verzoekschrift er dienen voor te zorgen dat de procesgang op een vlotte wijze gebeurt. Dit maakt dat sommige van deze vermeldingen gelet op het doel ervan soepel geïnterpreteerd kunnen worden in die zin dat de minste miskenning of verzuim niet tot de nietigheid van het beroep moet leiden en dat het dus relatieve nietigheden betreffen en geen absolute.

De Raad stelt vast dat zowel het verzoekschrift als het verzoekschrift tot voortzetting een adres bevatten dat door verzoeker wordt aangeduid als zijnde zijn woonplaats. Verzoeker werd op dit adres opgeroepen en verscheen eveneens ter terechtzitting. Het is derhalve duidelijk dat het doel van de norm, namelijk een vlotte procesgang waarborgen, in casu werd bereikt.

De opgeworpen exceptie wordt dan ook verworpen.

3. Over de grond van de zaak

3.1. Over de hoedanigheid van vluchteling

Verzoeker vraagt hem de status van vluchteling toe te kennen in toepassing van artikel 1, A(2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève).

Verzoeker betwist de motivering van de Commissaris-generaal dat in de bestreden weigeringsbeslissing als volgt luidt:

“Niettegenstaande de eerder genomen beslissing tot verder onderzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt na nader onderzoek van de door u aangehaalde elementen dat er niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie van Genève.

U verklaarde dat de directe aanleiding voor uw vlucht uit Dagestan uw arrestaties door de Dagestaanse politie waren. De tweede en laatste arrestatie zou gebeurd zijn nadat u uit uw dorp vertrokken was omdat uw moeder gehoord had dat er begin december 2005 zuiveringsacties hadden plaatsgevonden in een naburig dorp (Balansu). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er evenwel niets terug te vinden is over zuiveringsacties in Balansu begin december 2005. Ook in uw eigen dorp Sjoesjia waren er volgens diezelfde informatie geen zuiveringsacties in die periode.

Vervolgens is het opmerkelijk dat er volgens uw verklaringen in uw ouderlijke woning gedurende zes jaar op geregelde tijdstippen huiszoeken werden uitgevoerd door de Dagestaanse autoriteiten en dat u in dit verband nooit klacht heeft ingediend of bescherming heeft gezocht (gehoorverslag CGVS, p. 14). Als verklaring hiervoor zei u dat er geen autoriteiten zijn in Dagestan en dat “alle wetten ontbreken” (gehoorverslag CGVS, p. 14). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan

een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat Dagestani-Tsjetsjenen niet systematisch worden vervolgd door de Dagestaanse autoriteiten en dat de mogelijkheid op en of een effectief beroep op bescherming bij hogere autoriteiten geenszins uitgesloten is. Uw bewering dat “alle wetten ontbreken” is dan ook niet gebaseerd op objectieve informatie. Daarnaast beweerde u dat u officieel beschuldigd werd en dat u daaromtrent documenten diende te ondertekenen (gehoorverslag CGVS, p. 9), maar heeft u het nagelaten enig bewijs van die officiële beschuldiging of vervolging neer te leggen. Daarbij aansluitend is het weinig aannemelijk dat u nooit enige convocatie van de Dagestaanse autoriteiten ontvangen zou hebben, vermits u naar eigen zeggen gedurende zes jaar aan tal van huiszoeken werd onderworpen en twee keer werd gearresteerd. Tot slot bent u enkel in het bezit van een kopie van uw geboorteakte. U bent niet in het bezit van uw intern paspoort. Dit zou volgens uw verklaringen bij uw aanhouding door de autoriteiten zijn ingehouden en u zou dit bij uw vrijlating niet hebben teruggekregen. Het interne paspoort is nochtans het document dat Russische/Dagestaanse onderdanen steeds bij zich moeten hebben om zich

te kunnen identificeren bij een eventuele controle door de autoriteiten. Het is derhalve weinig waarschijnlijk dat u dit identificatiebewijs achteraf niet zou hebben teruggekregen, te meer daar het geen document betreft waarmee u het grondgebied van de Russische Federatie op legale wijze kan/kon verlaten. De door u neergelegde geboorteakte doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, aangezien deze enkel uw identiteit en afkomst bevestigt, hetgeen door mij niet in twijfel wordt getrokken.”.

De Raad wijst erop dat hij inzake asielzaken beschikt over de volle rechtsmacht waarbij zijn bevoegdheid verder reikt dan een loutere wettigheidstoetsing. Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling, aan de hand van alle elementen van het dossier en na het horen van verzoekers, herneemt hij de zaak volledig.

De Raad stelt vast dat verzoeker zelfs geen enkel begin van bewijs bijbrengt betreffende het door hem voorgehouden relaas van de feiten en betreffende zijn identiteit. Het is derhalve voor de Raad onmogelijk met zekerheid vast te stellen in welke regio binnen de Russische Federatie of eventueel daarbuiten verzoeker gedurende de laatste jaren effectief zijn verblijfplaats had en vanuit welke regio hij naar België vluchtte.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker steeds heeft voorgehouden dat begin december 2005 zuiveringsacties plaatshadden in zijn naburig dorp Balansu waardoor zijn moeder hem op 4 december 2005 naar zijn vriend X in Tchantaul stuurde teneinde er onder te duiken. Volgens verzoekers moeder werden alle jongeren tussen de vijftien en de zestien jaar meegenomen onder het mom Tsjetsjeense rebellen te zijn (zie RvV-dossier X, X). Op weg naar Tchantaul zou hij door de politie zijn tegengehouden en aan de ROVD zijn overgedragen. Hij werd er gelinkt aan de activiteiten en aan de verdwijning van zijn vader en werd er zwaar mishandeld.

Uit twee CEDOCA-rapporten van 9 en 16 mei 2006 die zich in het administratief dossier bevinden blijkt dat na controle van een uitgebreid en gedetailleerd gamma aan internationale verslaggeving (publieke informatie via internet) noch in Balansu, noch in het dorp waarvan verzoeker afkomstig beweert te zijn, Shushiya (ook Yaman-su genaamd), in december 2005 zuiveringsacties zouden hebben plaatsgevonden. Opvallend is dat deze bronnen met uiterst verfijnde informatie over verzoekers district, Novolakskiy rayon, geen melding maken van dergelijke acties, doch een arrestatie op 1 december 2005 van een tweeëndertigjarige rebel wel wordt vermeld.

Voormelde vaststelling van afwezigheid van de door verzoeker voorgehouden zuiveringsacties werden reeds opgenomen in de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing en werd in het verzoekschrift niet weerlegd.

De voorgehouden zuiveringsacties staan duidelijk in een rechtstreeks oorzakelijk verband tot verzoekers arrestatie die aanleiding was tot het vertrek uit zijn land van herkomst. De Raad oordeelt dat het niet stroken van verzoekers feitenrelaas betreffende wezenlijke elementen van dit relaas met publieke informatie van de regio van beweerde herkomst verhinderen aan zijn vluchtrelaas enig geloof te hechten.

In acht genomen wat voorafgaat kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, vastgesteld worden.

3. 2. Over de subsidiaire beschermingsstatus

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Uit de vage bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker vreest bij een terugkeer naar Dagestan het risico te zullen lopen op vernederende en onmenselijke behandelingen of zelfs te worden gedood waarbij hij zich beroept op artikel 3 van het E.V.R.M..

De Raad wijst erop dat hij te dezen in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2, §1, van de Vreemdelingenwet, geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel en aldus niet vermag artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden rechtstreeks te toetsen (zie R.v.St., nr. 173.134, 3 juli 2007). Met toepassing van artikel 48/4, 1, van de voormelde wet onderzoekt hij wel of er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, bij een terugkeer naar het land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, voorhanden is.

Verzoeker steunt zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op hetzelfde relaas als voorgehouden in zijn asielaanvraag dat door de Raad om voormelde redenen als volstrekt ongeloofwaardig wordt aanzien. Het is nochtans duidelijk dat iedere vorm van internationale bescherming, dus ook voor subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist.

Verzoeker vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie van de Tsjetsjenen in de noordelijke Kaukasus en meer in het bijzonder in Dagestan, zoals blijkt uit diverse internationale rapporten, maar brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87).

Ook zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (R.v.St., nr. 165.109, 24 november 2006).

De door verzoeker geciteerde rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betreffen individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is (R.v.St., nr. 112.347, 6 november 2002).

In acht genomen wat voorafgaat kan in hoofde van de verzoekende partij in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geen subsidiaire bescherming worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 20 september 2007 door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS.

J. BIEBAUT.